

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 116/2025
19.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Светлане Томић Јокић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 2. у вези става 1. и члана 61. став 1. у вези става 5. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милана Латиновића, поднетом против правноснажних пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 140/22 од 29.01.2024. године и Кж3 2/24 од 26.09.2024. године, у седници већа одржаној дана 19.02.2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милана Латиновића, поднет против правноснажних пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 140/22 од 29.01.2024. године и Кж3 2/24 од 26.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К.300/2021 од 14.05.2021. године окривљени АА је на основу члана 423. тачка 1) ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио продужено кривично дело пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. и члана 61. став 1. и 5. КЗ. Одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 140/22 од 29.01.2024. године усвојена је жалба јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Новом Саду, па је преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду К.300/2021 од 14.05.2021. године тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљеног АА огласио кривим због извршења продуженог кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 3. у вези става 1. и члана 61. став 1. у вези става 5. КЗ и осудио га је на казну затвора у трајању од 1 (једне) године која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује у ..., улица ..., уз примену електронског надзора, а уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне

затвора издржава у Заводу за извршење кривичних санкција, те је окривљени истовремено осуђен и на новчану казну у износу од 100.000,00 (стохиљада) динара коју је дужан да плати у року од 6 месеци рачунајући од дана правноснажности пресуде, а уколико то не учини суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Према окривљеном АА и правном лицу ДОО „Суваја метали“ из Новог Сада је на основу чланова 91. и 92. КЗ изречена мера одузимања имовинске користи у износу од 9.969.293,53 динара, те су исти обавезани да солидарно плате назначени износ у корист буџета Републике Србије у року од једне године рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се у тај рок окривљеном АА не урачунава време проведено на издржавању казне затвора, па је одређено да оштећена Република Србија може захтевати намирење из одузете имовинске користи, ако ради утврђења свог захтева покрене парницу у року од 3 месеца од дана сазнања за пресуду којом је изречено одузимање имовинске користи, а најдаље у року од 3 године од дана правноснажности одлуке о одузимању имовинске користи. Окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка, а чију висину ће утврдити првостепени суд посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду КжЗ 2/24 од 26.09.2024. године усвојена је жалба браниоца окривљеног АА, па је преиначена пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 140/22 од 29.01.2024. године тако што је окривљени АА оглашен кривим због извршења продуженог кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 2. у вези става 1. и члана 61. став 1. у вези става 5. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 10 (десет) месеци која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује у ..., улица ..., уз примену електронског надзора, а уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржава у Заводу за извршење кривичних санкција, те је окривљени истовремено осуђен и на новчану казну у износу од 80.000,00 (осамдесетхиљада) динара коју је дужан да плати у року од 6 месеци рачунајући од дана правноснажности пресуде, а уколико то не учини суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Према окривљеном АА и правном лицу ДОО „Суваја метали“ из Новог Сада је на основу чланова 91. и 92. КЗ изречена мера одузимања имовинске користи у износу од 8.918.413,17 динара, те су исти обавезани да солидарно плате назначени износ у корист буџета Републике Србије у року од једне године рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се у тај рок окривљеном АА не урачунава време проведено на издржавању казне затвора, па је одређено да оштећена Република Србија може захтевати намирење из одузете имовинске користи, ако ради утврђења свог захтева покрене парницу у року од 3 месеца од дана сазнања за пресуду којом је изречено одузимање имовинске користи, а најдаље у року од 3 године од дана правноснажности одлуке о одузимању имовинске користи. Окривљени АА је обавезан да плати трошкове кривичног поступка, а чију висину ће утврдити првостепени суд посебним решењем.

Против наведених правноснажних пресуда Апелационог суда у Новом Саду захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Милан Латиновић, због повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, са

предлогом да Врховни суд уважи поднети захтев, те да укине пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 140/22 од 29.01.2024. године и Кж3 2/24 од 26.09.2024. године и предмет врати том суду на поновно одлучивање или да преиначи наведене пресуде тако што ће описане радње окривљеног АА правно квалификовати као једно кривично дело пореска утаја у продуженом трајању из члана 225. став 1. у вези члана 61. став 1. КЗ и сходно одредби члана 422. тачка 3) ЗКП одбити оптужбу према окривљеном због наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да како се у диспозитиву оптужног акта јавног тужиоца не наводи да је описаним радњама окривљеног избегнуто плаћање пореских обавеза проистеклих из законито стечених прихода, а што представља законом прописано обележје бића кривичног дела пореска утаја из члана 229. КЗ који је важио у време извршења кривичног дела, већ да из оптужног акта произилази да се у конкретном случају не може радити о законито стеченим приходима, будући да се радило о такозваним незаконитим симулованим пословима у којима није ни било промета робе и исти је лажно приказан, то стога, по ставу браниоца, суд није могао да окривљеног огласи кривим за предметно кривично дело.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Исти наводи захтева били су истакнути у жалби браниоца окривљеног АА - адвоката Милана Латиновића, те су били предмет разматрања Апелационог суда у Новом Саду који је у овом кривичном поступку поступао и као суд трећег степена по жалби браниоца окривљеног изјављеној против другостепене пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 140/22 од 29.01.2024. године. Апелациони суд у Новом Саду као суд трећег степена је у пресуди донетој у трећем степену Кж3 2/24 од 26.09.2024. године ове наводе браниоца оценио неоснованим, прихватајући у том делу разлоге дате у другостепеној пресуди на странама 11 и 12, а које разлоге Врховни суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

За напоменути је и да је окривљени АА у конкретном случају од стране Апелационог суда у Новом Саду као суда трећег степена, применом блажег закона у смислу одредбе члана 5. став 2. КЗ, правноснажно оглашен кривим за продужено кривично дело пореска утаја из члана 225. став 2. у вези става 1. и члана 61. став 1. у вези става 5. КЗ („Службени гласник Републике Србије“, број 35/2019 од 21.05.2019.

године, који се примењује од 01.12.2019. године), а за чије постојање није неопходно да се ради о законито стеченим приходима у вези са којима се дају лажни подаци, а у намери избегавања плаћања пореза. Ово имајући у виду законски опис бића основног облика кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 1. КЗ из којег произилази да ово кривично дело чини онај ко у намери да он или друго лице потпуно или делимично избегне плаћање пореза, доприноса или других прописаних дажбина, даје лажне податке о стеченим приходима, о предметима или другим чињеницама које су од утицаја на утврђивање оваквих обавеза или ко у истој намери, у случају обавезне пријаве, не пријави стечени приход, односно предмете или друге чињенице које су од утицаја на утврђивање оваквих обавеза или ко у истој намери на други начин прикрива податке који се односе на утврђивање наведених обавеза, а износ обавезе чије се плаћање избегава прелази милион динара.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, истицањем да је Апелациони суд у Новом Саду као суд трећег степена преиначујући другостепену пресуду, којом је окривљени оглашен кривим за продужено кривично дело пореска утаја из члана 229. став 3. у вези става 1. и члана 61. став 1. у вези става 5. КЗ (који се примењује од 11.09.2009. године до 28.02.2018. године), те оглашавајући кривим окривљеног АА за продужено кривично дело пореска утаја из члана 225. став 2. у вези става 1. КЗ (који се примењује од 01.12.2019. године) и члана 61. став 1. у вези става 5. КЗ (који се примењује од 01.01.2013. године) применио закон који је строжији по окривљеног. У прилог свог става, бранилац истиче да како је за кривично дело пореска утаја из члана 225. став 2. у вези става 1. КЗ прописана казна затвора у временском трајању од 2 до 8 година, а како је за кривично дело пореска утаја из члана 229. став 3. у вези става 1. Кривичног законика који је важио у време извршења кривичног дела прописана мања казна затвора и то у временском трајању од 1 до 8 година, то је стога, с обзиром на висину запређене казне затвора, по окривљеног повољнији кривични закон који је важио у време извршења кривичног дела.

Одредбом члана 5. став 1. КЗ регулисано је временско важење кривичног законодавства и то тако што је у ставу 1. овог члана прописано да се на учиниоца кривичног дела примењује закон који је важио у време извршења кривичног дела, док је у ставу 2. истог члана прописано да ако је после извршења кривичног дела измењен закон, једном или више пута, примениће се закон који је најблажи за учиниоца.

Из списка предмета произилази да је окривљени АА правноснажно оглашен кривим и осуђен за продужено кривично дело пореска утаја из члана 225. став 2. у вези става 1. и члана 61. став 1. у вези става 5. КЗ које је извршио у периоду од 01.07.2009. године до 30.09.2009. године, па како се у конкретном случају као време извршења дела сматра време предузимања последње инкриминисане делатности окривљеног, то је дакле у време извршења кривичног дела на снази био Кривични законик („Службени гласник РС“, број 72/2009 од 03.09.2009. године), који се примењивао од 11.09.2009. године до 28.02.2018. године, а којим је кривично дело пореска утаја прописано и санкционирано одредбом члана 229. КЗ, при чему је за основни облик кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 1. КЗ запређена казна затвора у трајању од 6 месеци до

5 година и новчана казна уз објективни услов инкриминације да износ обавезе чије се плаћање избегава прелази 150.000,00 динара, док је за квалификовани облик кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. КЗ забрањена казна затвора у трајању од 1 године до 8 година и новчана казна уз објективни услов инкриминације да износ обавезе чије се плаћање избегава прелази 1.500.000,00 динара, а за најтежи облик кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 3. у вези става 1. КЗ је забрањена казна затвора у трајању од 2 године до 10 година и новчана казна уз објективни услов инкриминације да износ обавезе чије се плаћање избегава прелази 7.500.000,00 динара.

До времена пресуђења, кривични закон је у односу на кривично дело пореска утаја измењен два пута и то тако што је изменама Кривичног законика („Службени гласник Републике Србије“, број 94/2016 од 24.11.2016. године), које су примењиване од 01.03.2018. године до 30.11.2019. године, кривично дело пореска утаја прописано и санкционисано одредбом члана 225. Кривичног законика, којом је за основни облик кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 1. КЗ прописана казна затвора у трајању од 6 месеци до 5 година и новчана казна уз објективни услов инкриминације да износ обавезе чије се плаћање избегава прелази 500.000,00 динара, док је за квалификовани облик кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 2. у вези става 1. КЗ прописана казна затвора у трајању од 1 године до 8 година и новчана казна уз објективни услов инкриминације да износ обавезе чије се плаћање избегава прелази 1.500.000,00 динара, а за најтежи облик кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 3. у вези става 1. КЗ прописана је казна затвора у трајању од 3 године до 10 година и новчана казна уз објективни услов инкриминације да износ обавезе чије се плаћање избегава прелази 7.500.000,00 динара.

Последњим изменама Кривичног законика („Службени гласник Републике Србије“, број 35/2019 од 21.05.2019. године), које се примењују од 01.12.2019. године, за основни облик кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 1. КЗ је забрањена казна затвора у трајању од 1 године до 5 година и новчана казна уз објективни услов инкриминације да износ обавезе чије се плаћање избегава прелази 1.000.000,00 динара, док је за квалификовани облик кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 2. у вези става 1. КЗ прописана казна затвора у трајању од 2 године до 8 година и новчана казна уз објективни услов инкриминације да износ обавезе чије се плаћање избегава прелази 5.000.000,00 динара, а за најтежи облик кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 3. у вези става 1. КЗ прописана је казна затвора у трајању од 3 године до 10 година и новчана казна уз објективни услов инкриминације да износ обавезе чије се плаћање избегава прелази 15.000.000,00 динара.

Имајући у виду напред наведено, те да је у конкретном случају изреком правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду КжЗ 2/24 од 26.09.2024. године утврђено да је окривљени АА коришћењем исте ситуације и са јединственим умишљајем, као ... ДОО „Суваја метали“ из Новог Сада, противправним радњама које је предузео у периоду од 01.07.2009. године до 30.09.2009. године умањио пореску обавезу ДОО „Суваја метали“ из Новог Сада за укупан износ од 8.918.413,17 динара и тиме је избегнуто плаћање пореза у том износу, то је стога, по налажењу Врховног суда, Апелациони суд у Новом Саду као суд трећег степена, водећи рачуна о временском важењу кривичног законодавства, сходно одредби члана 5. став 2. КЗ,

правилно као најблажи закон по окривљеног применио последње измене Кривичног законика („Службени гласник Републике Србије“, број 35/2019), које се примењују од 01.12.2019. године и важиле су у време пресуђења, те је кривичноправне радње окривљеног у конкретном случају правилно правно квалификовао као продужено кривично дело пореска утаја из члана 225. став 2. у вези става 1. и члана 61. став 1. у вези става 5. КЗ и за исто га огласио кривим. Наиме, полазећи од додатног критеријума за примену члана 5. КЗ и то од висине обавезе чије се плаћање избегава, као битног обележја кривичног дела пореска утаја, те имајући при томе у виду да би противправне радње окривљеног, ближе описане у изреци правноснажне пресуде, по Кривичном законiku који је важио у време извршења кривичног дела („Службени гласник Републике Србије“, број 72/2009 од 03.09.2009. године, који се примењивао од 11.09.2009. године до 28.02.2018. године) представљале најтежи облик кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 3. КЗ за које је прописана казна затвора у трајању од 2 до 10 година и новчана казна, те по изменама Кривичног законика које су ступиле на снагу дана 01.03.2018. године (Службени гласник Републике Србије“, број 94/2016 од 24.11.2016. године) би представљале најтежи облик кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 3. у вези става 1. КЗ за које је прописана казна затвора у трајању од 3 до 10 година и новчана казна, а по последњим изменама Кривичног законика које су ступиле на снагу дана 01.12.2019. године („Службени гласник Републике Србије“, број 35/2019 од 21.05.2019. године) би представљале квалификовани облик кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 2. у вези става 1. КЗ за које је прописана казна затвора у трајању од 2 до 8 година и новчана казна, то је и по налажењу Врховног суда очигледно да су последње измене Кривичног законика („Службени гласник Републике Србије“, број 35/2019) у конкретном случају најповољније по окривљеног. Иначе, бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости погрешно наводи да је Кривичним законом који је важио у време извршења кривичног дела за кривично дело пореска утаја из члана 229. став 3. у вези става 1. КЗ прописана казна затвора у трајању од 1 до 8 година.

Осим тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем, указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, истиче да како одређени новчани износ није законом прописано битно обележје бића кривичног дела пореска утаја било из члана 225. КЗ важећег у време пресуђења, било из члана 229. КЗ важећег у време извршења кривичног дела, већ висина износа обавезе чије је плаћање избегнуто представља само објективни услов инкриминације, то стога, по ставу браниоца, код кривичног дела пореска утаја није могућа примена одредбе члана 61. став 5. КЗ везано за продужено кривично дело, односно није дозвољено сабирање појединачно одређених износа пореских обавеза чије се плаћање избегава из различитих пореских периода који представљају „посебно“ кривично дело, у конкретном случају из различитих календарских месеци, а који су обухваћени продуженим кривичним делом. Надаље, како по ставу браниоца у конкретном случају ниједан појединачно одређен новчани износ избегнуте пореске обавезе на месечном нивоу за пореске периоде од јула до септембра месеца 2009. године, а који су обухваћени продуженим кривичним делом, не прелази износ од 5.000.000,00 динара, а који новчани цензус је неопходан за постојање квалификованог облика кривичног дела пореска утаја из става 2. члана 225. КЗ, а због чега по браниоцу ни продужено кривично дело не може у конкретном случају добити

тежи облик ако тај износ није остварен бар код једног дела које улази у састав продуженог кривичног дела, без обзира на збир износа пореских обавеза, то је сходно томе по браниоцу суд сваку кривичноправну радњу која улази у састав продуженог кривичног дела требало да у конкретном случају квалификује као основни облик кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 1. КЗ.

У вези наведеног бранилац у поднетом захтеву даље истиче и да како застарелост кривичног гоњења почиње да тече засебно за сваку радњу кривичног дела која улази у састав продуженог кривичног дела почев од прве предузете противправне радње, то је за све појединачно опредељене радње које су обухваћене продуженим кривичним делом према висини запређене казне наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења. Изнетим наводима захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног по налажењу овога суда указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, а који наводи браниоца се од стране Врховног суда такође оцењују као неосновани.

Наиме, у жалби браниоца окривљеног АА - адвоката Милана Латиновића поднетој против другостепене пресуде истицани су и ови наводи, па када се има у виду да је Апелациони суд у Новом Саду као суд трећег степена о томе изнео разлоге на странама 11 и 12 пресуде донете у трећем степену КжЗ 2/24 од 26.09.2024. године којом је оценио као неосноване ове жалбене наводе браниоца окривљеног, а које разлоге Врховни суд прихвата као правилне, то на њих у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Врховни суд је приликом одлучивања имао у виду пресуде Врховног касационог суда Кзз 196/2016 од 14.04.2016. године и Кзз 942/2018 од 19.09.2018. године на које се у захтеву за заштиту законитости позива бранилац окривљеног и којима се, према ставу одбране, поткрепљују наводи захтева о постојању у конкретном случају повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у овом делу, али је овај суд нашао да се те пресуде односе на другачију ситуацију у односу на ову из побијаних правноснажних пресуда Апелационог суда у Новом Саду.

Такође, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, истицањем да је Апелациони суд у Новом Саду у побијаним нижестепеним пресудама одлуком о одузимању имовинске користи од окривљеног повредио одредбе чланова 91. и 92. КЗ. У прилог свог става, бранилац истиче да како се неплаћени порез не може сматрати противправно стеченом имовинском користи, будући да се ради о пореској обавези као јавноправној обавези коју надлежни орган управе одмерава и наплаћује у управном поступку, то стога и одузимање исте није могуће у кривичном поступку.

Одредбом члана 91. став 1. Кривичног законика („Службени гласник Републике Србије“, број 85/2005 од 06.10.2005. године, са ступањем на снагу дана 01.01.2006. године) прописано је да нико не може задржати имовинску корист прибављену кривичним делом. Ставом 2. истог члана прописано је да ће се корист из става 1. овог члана одузети, под условима предвиђеним овим закоником и судском одлуком којом је

утврђено извршење кривичног дела. Одредбом члана 92. став 1. Кривичног законика („Службени гласник Републике Србије“, број 72/2009 од 03.09.2009. године, са ступањем на снагу дана 11.09.2009. године) прописано је да ће се од учиниоца одузети новац, предмети од вредности и свака друга имовинска корист који су прибављени кривичним делом, а ако одузимање није могуће учинилац ће се обавезати да преда у замену другу имовинску корист која одговара вредности имовине прибављене извршењем кривичног дела или проистекле из кривичног дела или плати новчани износ који одговара прибављеној имовинској користи. Ставом 2. истог члана прописано је да ће се одузети имовинска корист прибављена кривичним делом и од правног или физичког лица на која је пренесена без накнаде или уз накнаду која очигледно не одговара стварној вредности. Ставом 3. истог члана прописано је да ако је кривичним делом прибављена имовинска корист за другог, та корист ће се одузети.

Из напред цитираних одредби чланова 91. и 92. КЗ, по налажењу Врховног суда, јасно и недвосмислено произилази да је одузимање имовинске користи прибављене кривичним делом обавезно судском одлуком којом је утврђено извршење кривичног дела. Имајући у виду наведено, те да је у конкретном случају побијаном правноснажном одлуком Апелационог суда у Новом Саду КжЗ 2/24 од 26.09.2024. године окривљени АА оглашен кривим и осуђен због извршења продуженог кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 2. у вези става 1. и члана 61. став 1. у вези става 5. КЗ, а да је у чињеничном опису кривичног дела у изреци те пресуде утврђено да је окривљени као директор ДОО „Суваја метали“ из Новог Сада противправним радњама које је предузео у периоду од 01.07.2009. године до 30.09.2009. године умањио пореску обавезу ДОО „Суваја метали“ из Новог Сада за укупан износ од 8.918.413,17 динара и тиме је избегнуто плаћање пореза у том износу, дакле имајући у виду да у конкретном случају постоји основ за одузимање имовинске користи будући да је судском одлуком утврђено да је извршењем предметног кривичног дела прибављена имовинска корист у укупном износу од 8.918.413,17 динара, то, супротно наводима браниоца окривљеног, по налажењу Врховног суда, Апелациони суд у Новом Саду својом одлуком о одузимању имовинске користи од окривљеног АА и правног лица ДОО „Суваја метали“ из Новог Сада у износу од 8.918.413,17 динара није повредио одредбе чланова 91. и 92. КЗ, а како то неосновано у поднетом захтеву истиче бранилац окривљеног. То што наведени новчани износ, по наводима захтева, представља неплаћену пореску обавезу, по налажењу овога суда, не искључује примену одредби чланова 91. и 92. КЗ, јер одузимање имовинске користи има за циљ да се од учиниоца кривичног дела одузме конкретна корист постигнута извршењем кривичног дела.

У осталом делу захтева за заштиту законитости, наводима да јавни тужилац, након указивања од стране одбране на наступање апсолутне застарелости кривичног гоњења за кривичноправне радње окривљеног описане у оптужном акту, није могао да врши измену оптужног акта на начин што је у диспозитиву унео законом прописана обележја продуженог кривичног дела из члана 61. КЗ и то да је окривљени радње предузео искоришћавањем исте ситуације и са јединственим умишљајем и што је изменио правну квалификацију кривичног дела на начин што је додао одредбу члана 61. став 5. КЗ, будући да за то по браниоцу у конкретном случају нису били испуњени услови из члана 409. став 1. ЗКП пошто јавни тужилац није на главном претресу ни у једном делу изменио чињенично стање у оптужном акту оценивши да изведени докази

указују да је чињенично стање другачије од оног изнетог у оптужном акту, бранилац окривљеног, по налажењу Врховног суда, фактички указује на повреду одредбе члана 409. став 1. ЗКП, а због које подношење захтева за заштиту законитости није дозвољено окривљеном, односно његовом браниоцу, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, па стога Врховни суд ове наводе захтева браниоца окривљеног није посебно ни разматрао.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милана Латиновића, то је Врховни суд на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић